

Dr Hazelius om sig själv.

I Per Lindells bekanta samling Autografier och porträtt af framstående personer fanns för fem år sedan äfven ett porträtt af dr Hazelius. Den text, som åtföljde bilden, är, såsom en af honom själf gifven kommentar till hans lifsgärning, af så pass stort intresse att den nu förtjänar anföras. Dr Hazelius skref:

När jag i min ålders höst söker göra mig reda för de mäktiga intryck, som haft inflytelse på mina lifsgärningar, måste jag framför alla andra stanna vid tvenne.

Det ena är intrycket af en personlighet så äkta, så i bästa mening utprägladt svensk att bland hans samtida icke många motstycken torde ha funnits. Det är min fader, den gamle generalen, »mannen med det lågande nitet och det liffulla språket, varmt som hans hjärta, hvilket dallrade ännu i ordens; han, som vid ett par och tjugo års ålder skildrade huru den sedermera landsflyktige Otto Natt och Dag, med hvilken ett skönt och starkt vänskapsband förenade honom, ingöt i hans sinne styrka i karaktären, förakt för småsinne, fosterlandskänsla »i väldiga droppar»; han, som under sin långa och verksamma mannaålder aldrig helt slöt sig till något parti — hvarför han heller aldrig af något parti egentligen uppbars — utan endast hyllade sanningen, för hvilken han oförfäradt kämpade; han, som ännu i sin höga ålderdom vågade för sin övertygelse trotsa nästan hela nationens mening, och det i en fråga som upprörde alla sinnen, och där en kommande tid snart gaf honom rätt. Han gaf mig i arf något af sin brinnande fosterlandskärlek, förakt för egennytta och småsinne, motvilja mot allt ensidigt och oklart, mot partier och byråkrati, kärlek till själfständighet, till rastlöst arbete, och — om jag vågar säga det — till det stora, ädla, ljusa, sköna.

Bland de många andra stämningar och intryck jag rönt under ett tämligen skiftesrikt lif, måste jag till de djupast verkande räkna dem jag erfor under min vistelse i den lilla komministergården i Hannäs i Småland, där jag tillbragte fem lyckliga barnaår. I hjärtat af det fagra Tjust, i en natur, typiskt, nästan idealiskt svensk, blef jag förtrogen med naturen och folket. Dessa år gäfvö mig intryck för lifvet, och dessa intryck stärktes ytterligare under vandringar, dels i Norrland, hvars fjäll och älvar hänförde mig, dels, och än mer, i Dalarna, där jag såsom yngling genomsträfvade nästan hvarje socken och lärde mig älska lynnet och de enkla sederna hos dess kärnfriska allmoge, bland hvilken jag ända från denna tid räknar trofasta vänner.

Skansen den 20 november 1896.

ARTUR HAZELIUS.

Dr Hazelius om sig själv.

I Per Lindells bekanta samling *Autografier och porträtt af framstående personer* [utgiven 1889-98] fanns för fem år sedan även ett porträtt av dr Hazelius. Den text, som åtföljde bilden, är, såsom en av honom själf gifven kommentar till hans livsgärning, av så pass stort intresse att den nu förtjänar anföras. Dr Hazelius skref:

När jag i min ålders höst söker göra mig reda för de mäktiga intryck, som haft inflytelse på mina livsgärningar, måste jag framför alla andra stanna vid tvenne.

Det ena är intrycket av en personlighet så äkta, så i bästa mening så utprägladt svensk att bland hans samtida icke många motstycken torde ha funnits. Det är min fader, den gamle generalen, mannen med det lågande nitet och det livfulla språket, varmt som hans hjärta, vilket dallrade ännu i orden: han, som vid ett par och tjugo års ålder skildrade hur den sedermera landsflyktige Otto Natt och Dag, med vilken ett skönt och starkt vänskapsband förenade honom, ingöt i hans sinne styrka i karaktären, förakt för småsinne, fosterlandskänsla "i väldiga droppar": han, som under sin långa och verksamma mannaålder aldrig helt slöt sig till något parti — varför han heller aldrig av något parti egentligen uppbars — utan endast hyllade sanningen, för vilken han oförfäradt kämpade; han, som ännu i sin höga ålderdom vågade för sin övertygelse trotsa nästan hela nationens mening, och det i en fråga som upprörde alla sinnen, och där en kommande tid snart gav honom rätt. Han gav mig i arv något av sin brinnande fosterlandskärlek, förakt för egennytta och småsinne, motvilja mot allt ensidigt och oklart, mot partier och byråkrati, kärlek till själfständighet, till rastlöst arbete, och — om jag vågar säga det — till det stora, ädla, ljusa, sköna.

Bland de många andra stämningar och intryck jag rönt under ett tämligen skiftesrikt liv, måste jag till de djupast verkande räkna dem jag erfor under min vistelse i den lilla komministergården i Hannäs i Småland, där jag tillbragde fem lyckliga barnaår. I hjärtat av det fagra Tjust, i en natur, typiskt, nästan idealiskt svensk, blev jag förtrogen med naturen och folket. Dessa år gav mig intryck för livet, och dessa intryck stärktes ytterligare under vandringar, dels i Norrland, vars fjäll och älvar hänförde mig, dels, och än mer, i Dalarna, där jag såsom yngling genomsträfvade nästan varje socken och lärde mig älska lynnet och de enkla sederna hos dess kärnfriska allmoge, bland vilken jag ända från denna tid räknar trofasta vänner.

Skansen den 20 november 1896

ARTUR HAZELIUS.